

Mahdokht

Grădina de un verde intens, cu ziduri din chirpici, se afla pe malul râului, cu spatele la sat. Pe o latură nu avea gard, hotar fiindu-i doar râul. În livadă creșteau cireși și vișini. Casa, pe jumătate țărănească, pe jumătate modernă, avea trei camere. În fața casei era un havuz plin de alge și broaște, împrejmuit de pietriș și de câteva sălcii care se oglindeau în apă. După-masa, verdele-închis al havuzului intra într-o luptă mută cu oglindirea verde-deschis a sălcilor. Lucrul acesta o încrucișa pe Mahdokht, care nu suporta nici un fel de conflict. Era o fată naivă, care își dorea ca toată lumea, chiar și toate nuanțele de verde de pe pământ, să conviețuiască în bună înțelegere.

— Desigur, e o culoare liniștită, și totuși...

Sub unul din copaci, chiar pe marginea havuzului, era o bancă ce mereu stătea să alunece în apă din cauza mălului. Mahdokht se așeza pe banca aceea și

privea cearta dintre copaci și apă, precum și albastrul cerului care, mai ales după-amiaza, domina întreaga adunare de nuanțe de verde și se dădea drept „arbitrul divin“, aşa cum credea Mahdokht.

Iarna, Mahdokht își petrecea timpul tricotând sau visând să studieze franceza ori să plece într-un circuit turistic, și asta pentru că iarna se respiră aer rece și sănătos, în timp ce vara totul se încheie. Vara e plină de fum, de mizerie, de praf ridicat de mașini sau de oameni și de tristețea ferestrelor mari arzând în soare.

— La naiba, de ce nu pricepe nimeni că asemenea ferestre nu-s bune de nimic în țara asta?

Vizitată de asemenea gânduri supărătoare, fusese nevoită să accepte invitația lui Houshang Khan, frațele ei mai mare, de a veni la grădină. Aici însă trebuia să suporte gălgăia copiilor, care țipau toată ziua și mâncau atât de multe cireșe, încât seara îi apuca diareea și primeau iaurt ca să le treacă.

— E iaurt din sat.

— Da, e delicios.

Copililor le era mereu frig și erau palizi, deși mâncau mai mult decât le trebuia, sau, cum spunea mama lor, „se îndopau“.

Mai demult, când era profesoară, domnul Ehteshami îi tot spunea:

— Domnișoară Parahami, puneți vă rog acest caiet acolo... Domnișoară Parahami, sunați clopoțelul... Domnișoară Parahami, vorbiți cu fata aceasta, eu nu înțeleg ce spune...

Domnului Ehteshami îi plăcea ca ea să fie responsabilă cu disciplina, iar el director. Nu era rău. Dar într-o zi domnul Ehteshami i-a spus:

— Domnișoară Parahami, n-ați vrea să mergem împreună la cinema în seara aceasta? E un film bun.

Mahdokht a pălit. Nu știa cum să răspundă la aşa o insultă. Ce-și închipuia individul asta? Drept cine o lua? Și, de fapt, ce voia? Acum înțelegea de ce, ori de câte ori domnul Ehteshami vorbea cu ea, celorlalte profesoare le îngheța zâmbetul pe buze. Se gândeau la ceva, dar greșeau. Acum le va arăta tuturor cine este ea. Așa că Mahdokht nu s-a mai dus la școală. Dar anul următor, când a aflat că domnul Ehteshami s-a căsătorit cu domnișoara Ataiy, profesoara de istorie și geografie, a simțit că pieptul i se strânge atât de tare, încât s-a temut că inima îi va țășni afară.

— Problema mea e că tata a lăsat prea mulți bani.

Într-adevăr, aşa era. În anul următor, a tricotat toată iarna pentru primii doi copii ai lui Houshang Khan, care abia începuseră să meargă. Zece ani mai târziu, tricotă pentru cinci copii. Nu prea înțelegea de ce făceau atâtia copii.

— Nu-i vina mea, spunea Houshang Khan. Mi-s dragi copiii, ce pot să fac?

„Da, chiar aşa, ce-ar putea să facă?“

Văzuse de curând un film cu Julie Andrews. Logodnicul lui Julie era un austriac cu șapte copii pe care îi dirija de colo colo cu un fluier. La sfârșit s-a căsătorit cu Julie. Desigur, la început Julie voia să plece și să se călugărească, dar apoi s-a hotărât să se mărite cu austriacul, pentru că urma să nască al optulea copil și asta era soluția cea mai bună, mai ales că veneau și germanii și totul se derula foarte rapid.

— Eu sunt ca Julie.

Avea dreptate. Era întocmai ca Julie. Era în stare să plângă un râu de lacrimi dacă vedea o furnică rănită. Hrănise patru câini vagabonzi și-i dăruise paznicului de la școală paltonul ei cel nou. Pe vremea când era profesoară, fusese de trei ori la orfelinat prin programele de vizitare a centrelor publice și de fiecare dată le dusese copiilor câteva kilograme de dulciuri.

— Ce copii buni!

N-ar fi deranjat-o ca unii dintre acei copii să fie ai ei. Ce-ar fi rău în asta? Ei ar avea mereu haine curate, n-ar mai sta cu mucii în gură și n-ar mai folosi pentru „toaletă“ un cuvânt aşa de grosolan.

— Ce se va alege oare de ei?

Era o întrebare dificilă. Si guvernul anunța uneori la radio sau la televizor că această problemă trebuie neapărat rezolvată. Atât Mahdokht, cât și statul erau foarte îngrijorați pentru soarta orfanilor. Oare cum ar fi dacă Mahdokht ar avea o mie de mâini și ar putea tricotă cinci sute de pulovere pe săptămână?

— Cu fiecare două mâini câte-o bucătă, adică cinci sute cu toate cele o mie de mâini.

Dar omul nu poate să aibă o mie de mâini. În plus, Mahdokht iubea iarna și-i plăcea să meargă să se plimbe în fiecare zi. I-ar lua cel puțin cinci ore să-și pună o mie de mănuși.

— Nu, nu... Cu cinci sute de mâini aş lua cinci sute de mănuși și le-aș pune pe celelalte cinci sute de mâini. Cel mult trei minute.

Astea nu sunt probleme reale, până la urmă se rezolvă. E responsabilitatea statului, care ar trebui să-și dea seama că e nevoie de o fabrică de tricotaje.

Mahdokht își legăna picioarele în apa havuzului.

În prima zi când a venit în grădină, s-a dus pe malul râului și a intrat cu picioarele în apă, dar a simțit că un sloi de gheăță îi străpunge trupul și a trebuit să iasă repede. Îi era teamă să nu răcească. Și-a pus pantofii și a pornit spre seră. Ușa serei era deschisă și a simțit aerul umed, mai cald decât vara.

Cu ani în urmă, domnul Ehteshami îi spusese că aerul din sere e cel mai bun de respirat, mai ales în timpul zilei, pentru că toate plantele produc oxigen. Totuși, atunci când spunea el asta, în seră nu mai erau deloc plante, pentru că fuseseră mutate în grădină. Mahdokht înainta pe culoarul îngust al serei, cu ochii la ferestrele prăfuite. Apoi, zgromot de încleștare și gâfăielii, ceva fierbinte și arzător, miros de trupuri.

Lui Mahdokht i-a stat inima în loc. În capătul serei erau Fati, care la doar cincisprezece ani părea deja o femeie versată, și Yadollah, grădinarul – chel, cu ochii roșii și apoși, atât de respingător, încât nici nu te puteai uita la el. Și gâfăielii, gâfăielii, gâfăielii.

Lui Mahdokht i s-a întunecat privirea și picioarele au început să-i tremure. S-a prins cu mâna de marginea traversei de lemn ca să nu cadă, însă nu putea să-și ia ochii de la ei. A continuat să-i privească până au văzut-o. Individul a scos un țipăt și a încercat să se elibereze, dar nu putea. A început să-o lovească pe fată. Aceasta s-a uitat la Mahdokht și a întins mâna spre ea. Mahdokht a ieșit în fugă din seră. Nu știa ce să facă. Confuză, s-a dus spre havuz. Îi venea să vomite. S-a spălat obsesiv și s-a aşezat pe marginea băncii.

„Ce să fac?“

S-a gândit să meargă să-i spună totul lui Houshang Khan și soției lui, pentru că fata era în grija lor.

„Are doar cincisprezece ani, e revoltător!“

Cu siguranță Houshang Khan i-ar da fetei o bătaie soră cu moartea și ar alunga-o. Apoi frații ei ar omori-o.

„Ce să fac?“

S-a gândit să-și strângă repede bagajele și să plece înapoi la Teheran. Tot ar fi mai bine decât să se chinuie în continuare.

„Și apoi?“

Neștiind ce să facă, a fost nevoie să se întoarcă îngrozită spre seră. Fata tocmai ieșea împleticindu-se, cu chadorul pus pe dos. Avea față roșie și zgâriată.

— Doamnă scumpă! s-a văitat ea, aruncându-se la picioarele lui Mahdokht.

„Scheauă ca o cătea“, și-a spus Mahdokht.

— Șterge-o, mizerabilo!

— Nu, doamnă, pentru Dumnezeu, te implor!

Fac orice pentru dumneata!

— Taci și dă-te la o parte!

— Bată-mă Dumnezeu să mă bată! Dacă-i spuneți mamei, mă omoară.

— Am zis eu că-i spun?

— O să mă ia de nevastă, jur! Vine chiar mâine la domn'u să mă ceară.